

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas V. Ab anno 940. ad 950.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

progressus, in summum vitæ periculum incidit, à quo voto nuncupato, de reparanda S. Dunstano injuria, liberatus, statim eundem Dunstanum in curiam revocavit, humiliter coram Principibus veniam deprecatus, ut publicâ demissione contumeliam resarciret.

DECAS V.

Ab anno 940. ad 950.

941. **R**ufforum classis ab Orientis Imperatore superata ac penitus profligata est, ita ulciscente Deo mala innumera Christianis illata, cum alios in cruces egissent, alios præcipuè Sacerdotes clavis terræ affixissent, alios quasi scopos propositos sagittis trajecissent, ac templa combussissent, &c.

Hugo jam à pueris Archiepiscopus Rheimensis designatus repulso Artaldo monacho jussu Synodi Sveffionensis Sedem recuperat, toto Clero id efflagitante.

Fridericus Archiepiscopus Moguntinus iterum postulatus iudicio defectionis & conjurationis in itæ cum Henrico Othonis fratre & aliis Principibus (in quas Otho animadvertit) purgavit se publicâ testificatione-

catione per Corporis & Sanguinis Christi receptionem, & absolutus est. Hic est Fridericus Monachorum persecutor, qui cum omnes vellet optimos esse, vel nullos, plures monasteriis & vestibis relictis fugere compulit. Sed cum id facere videretur ex odio Fuldensis Abbatis, conquiescere iussus est, & ita alios curare, ut sui non oblivisceretur.

✽(942.)✽ Francorum Principes rebellantes adversus Ludovicum Regem, Legatione Stephani Papæ, excommunicationem minantis, nisi ante Natalem Domini resipiscant, obtemperant Pontifici & Ludovicum recipiunt.

Hugone Italiæ Rege contra pacta cum Alberico inita, Romanum Ducatum ferro flammâque vastante (qui tamen motus operâ Othonis Cluniacensis Abbatis à Stephano VIII vocati, brevi compositi & sedati fuerunt) Imperatores Constantinopolitani Apuliâ, Calabriâ, & eâ parte, quam Vulturinus fluvius alluit, potiti sunt, & regio illa, quondam Magna Græcia dicta, ad primos dominos rediit.

✽(943.)✽ Stephanu VIII. (vel IX,) migravit è vivis: cui successus est Marinus II. ab aliis Martinus dictus, vir cælo additissimus, qui statim ommissis belli tumultibus,

bus, se ad res Ecclesiæ componendas, & Christianorum Principum dissidia abolenda contulit, Deo ideò acceptissimus, & prophetiæ quoque dono illustrissimus.

✽(944.)✽ Typhon præstituto sibi tempore Archiepiscopatus evoluta, cum eum relinquere, uti pollicitus erat, Theophilacto recusaret, insidiis circumventus, depositus est, ac Theophilactus, cum jam annum 25 attigisset, Patriarcha consecratus est.

Edeffeni gravi obsidione ab Imperatore pressi, polliciti sunt in pretium sanctam Christi effigiem (illam videlicet famosissimo miraculo expressam ab ipso Christo vivente, & ad Abgarum missam) solutaque obsidione imaginem traditam, maximâ pompâ Constantinopolim miserunt, miraculis undique in via translationem comitantibus. Inter cætera illud quoque memoratur, quòd S. Paulus anachoreta quidam sanctitate clarissimus in Latto monte, cum imagini illi æquale velum lineum applicasset, eo attactu Christi effigies ad amissum in eo expressa fuerit. Cæterum bellis postea ingruentibus, & Constantinopoli sæpius captâ & direptâ, schismate etiam ab Ecclesia Catholica rescissâ, eadem imago
singul-

ingulari Dei providentiâ Romam perlata
fuit, ubi nunc colitur.

Stephanus Augustus patrem suum Ro-
manum Imperatorem capit, tonderi jus-
sum in Insulam relegat. Dum verò idem
Stephanus cum fratre Constantino de pri-
matu Imperii disceptat, ambo quoque in
Insulas exautorati deducuntur. Sicque,
uti prius, uni Constantino Porphyrogenito
Leonis Philosophi filio relictum est Orien-
tis Imperium. Nomen porrò Porphyro-
geniti inditum est omnibus iis, qui nati
purpurâ induebantur, vel in Porphyrio
palatio nascebantur.

(945.) Hugo Rex Italiæ à suis justo
Dei iudicio regno dejectus est, & ut pate-
fieret orbi, non familiam, sed Hugonis
scelera odio esse, Lotharius filius ejus in
regnum susceptus est. Meruit hanc pœ-
nam foedus impium cum Saracenis; sed &
qui Manassi affini suo Episcopatus magno
Ecclesiæ scandalo & damno multiplicavit,
eâdem virgâ, quam colligavit, postea va-
pularit; præ omnibus enim primùm rebel-
lem hunc Manassem expertus est, qui cu-
pitudine potiundi Archiepiscopatu Me-
diolanensi à Berengario sibi promisso ille-
ctus, eidem Berengario Italiam repetendi
ostium aperuit, & alio Principes ad defe-
ctio-

tionem stimulavit. Hugo itaque regno pulsus, in Provinciam, unde venerat, Comes Arelatensis, reversus est, & ut poenitentiam ageret, nobile monasterium in Burgundia dicitur statuisse, cui quoad vixit se inclusit, ibique peccata, quibus se implicuit, minori tempore quam hæc postulabant, deflevit;

✱(946.)✱ Marinus Papa moritur, cui Agapetus II. substituitur.

Constantinus Imperator Berengario Principi litteris missis, commendat Lotharium Regem, fratrem suæ nurûs, quare Berengarius ad illum Imperatorem legationem misit, quâ functus est Luitprandus Historicus horum temporum celeberrimus.

✱(947.)✱ Obiit hoc anno Æditha Regina, & conjunx Othonis Germaniæ Regis, sanctitate & miraculis clarissima.

Iterum Artaldus & Hugo de Archiepiscopatu Rhemensis contendunt; cùm enim anno superiore Artaldus à Ludovico Transmarino Rege fuisset restitutus, quãdo is urbem Rhemos occupavit, Hugo appellavit ad Agapetum Pontificem, eumque dolo induxit, ut litteras daret, quæ plus ei negotii potmodum quàm utilitatis attulerunt.

✱(948.)✱ Tres hoc anno Synodi celebrata-

lebratæ sunt in causa Hugonis & Artaldi, prima fuit Mosonensis, ubi lis adjudicata Artaldo contra Hugonem venire detre-
stantem; secunda in palatio Engelheim coram legato Othone & Ludovico, ubi Artaldus iterum probatus, & excommuni-
catus Hugo, donec ageret pænitentiam. Tertia Synodus fuit Trevirensis, ubi Hugo tertium damnatus, propter ordinatos post suam expulsionem; Hugo verò Dux ad-
esse recusans, accusatus a Ludovico, quòd suorum omnium malorum causa esset, ex-
communicatus est, donec satisfaceret ideo-
que Ludovico armis spiritualibus agente, qui nihil corporalibus posset.

(949.) Otho Danos & Sclavinos, qui ab eo & Christo desciverant, magno prælio devicit, ac sibi Christoque subiecit. Scribitur tunc Danorum Regem Haraldum miraculo ad fidem conversum fuisse, cum Christianus Clericus eo præsentem ferram candens illæsus diu strinxisset. Sic omnes Ecclesiæ in his regionibus ordinatæ, gratulante iis Agapeto Pontifice, & Ecclesiis privilegia liberaliter impertiente.

(950.) Berengarius Hungaris Italia populantibus decem modios num-
morum, non ex propria pecunia, sed ex Ecclesiarum ac pauperum collectione de-
dit,

dit, eademque occasione multam aliam pecuniam ab omnis ætatis sexûsque hominibus collegit, quam sibi retinuit, prædo atque grassator domesticus & sacrilegus.

✱(950.)✱ Lothario Rege Italiæ veneno sublato, Berengarius sibi Regnum vendicavit, & Franci Reges Italiæ posthac imperare desiêrunt. Adelais autem uxor defuncti Lotharii filia Rudolphi Regis in munitissimam se arcem Canusinam recepit, atque inde litteris Othonem Regem propinquum suum in Italiam ad sui liberationem vocavit, sed & Agapetus Pontifex eundem Othonem imploravit, ut Italiam à Berengarii tyrannide liberaret, & opem imploratum feliciter impetravit:

Ramirus Rex Legionensis, religione & bellicâ fortitudine insignis, piissimè ex hac vita migravit, regnum Ordonio hujus nominis III. relinquens, quem plûs civilia bella quàm externa toto quinquennio, quo regnavit, defatigaverunt.

DECAS VI.

✱ *Ab anno 950 ad 960.* ✱

951. ✱ **O**Tto Rex Germaniæ in Italiam veniens, fugatis Berengario, & qui